

—
20
—

De wijze
en de
schorpioen

Een oude wijze man, Kumiel heette hij, zat aan de oever van de Eufraat te mijmeren. De zonnestralen dansten op het heldere water van de rivier en Kumiel keek naar de hoge dadelpalmen, granaatappelstruiken en druivenstronken die hun schaduw legden op het water en de oever. Hij had dorst en stond op om een slok water uit de rivier te nemen.

Op dat moment zag hij een schorpioen die in de rivier gevallen was. Het diertje kon zichzelf maar net boven water houden.

De oude wijze Kumiel keek naar de arme schorpioen en besloot hem te redden. Hij stak zijn hand naar voren om hem op te pakken, maar op dat moment stak de schorpioen hem.

Kumiel schreeuwde het uit. Hij wapperde met zijn hand in de lucht en begon rondjes te draaien van de pijn. Zijn witte djellaba danste om hem heen.

Even later zakte de pijn weg en Kumiel liep opnieuw naar de rivier. Daar probeerde de schorpioen nog steeds uit alle macht zichzelf naar de oever te krijgen. Maar schorpioenen kunnen niet zwemmen. Kumiel besloot nog eens te proberen het beestje te redden, stak zijn hand naar voren en werd weer gestoken.

'Au!' riep de wijze Kumiel. Hij sprong op en begon weer te dansen van de pijn.

Even later reikte Kumiel voor de derde keer met zijn hand naar de half verzopen schorpioen en weer stak het beest hem in zijn hand.

Zo ging dat keer op keer.

Een andere man, die verderop aan de rivier had zitten vissen, was op het geschreeuw van Kumiel afgekomen en keek verbaasd naar de oude man in zijn witte djellaba, die keer op keer probeerde de schorpioen te redden en keer op keer gestoken werd.

'Hé, wijze Kumiel, wat ben je toch aan het doen? Waarom heb je niet van de eerste keer geleerd? Of van de tweede? Of de derde? Je probeert dat beest te redden en als dank steekt hij je maar. Hou er toch mee op!'

De wijze Kumiel luisterde niet naar de man.

Hij ging net zo lang door met het redden van de schorpioen, tot het uiteindelijk lukte.

Vliegensvlug zette Kumiel de schorpioen op de grond. Het beestje rende weg en verdween tussen de struiken.

Kumiel liep naar de visser en klopte op zijn schouder. 'Weet je wat het is, mijn lieve vriend? Het is de gewoonte van de schorpioen om te steken. En het is mijn gewoonte om te helpen. Waarom zou ik zijn gewoonte laten winnen en niet de mijne?'

De visser ging naar huis met het gevoel dat hij iets bijzonders had geleerd die dag. Kumiel ging naar huis omdat hij moe was en zijn arm kruidenzalf nodig had. En de schorpioen? Die zat nog dagenlang bij te komen onder de bosjes en daarna ging hij weg van de rivier en kwam er nooit meer terug. 🐍